

Ostudení

4/prosinec 2008

cena 10, - Kč

Maturitní speciál

Designed by:

Ostudent

Maturitní speciál

4/prosinec 2008

Obsah

Nikdy jsme se neshodli, odcházíme společně	s. 3
Pohled do oktávánovy duše	s. 5
Stužkovací večírek očima profesorů	s. 8
Ples (pozdávka)	s. 9
Přírůstky	s. 10
Pokec s Petrem Kuchařem	s. 11
Rodičovské schůzky 4x jinak	s. 13
Něco málo z raftklubu	s. 14
Rozhovor se soutěží	s. 15
A zase ten Chuck	s. 16
Na konec trochu zábavy	s. 17
Komiks	s. 19

časopis **Ostudent** - občasník studentů Letohradského soukromého gymnázia

redakční rada:

Aneta Dostálová, Filip Jedlička, Monika Krajčířová, Lenka Murasová, Lucie Řeháková, Soňa Švestková,
Barbora Vítková

Nikdy jsme se neshodli, odcházíme společně

Přesně tahle věta vystihuje letošní oktávu. Jsme jeden velký a dost nesourodý organizmus, který se však překvapivě dobře dokáže semknout, když o něco jde. Třeba v krizi. Tou jsou v mém podání všemožné kurzy, pořádané naším LSGéčkem. Lyžáky, vodáky a další akce jsou příležitosti k tomu dokázat si, že jsme přece jen spolužáci, co se už nějaký ten pátek znají. Myslím, že všichni jsme pak překvapení, jak skvělým kolektivem dokážeme být, i když jím v podstatě nejsme. Nejsme ani miniaturní skupinkou čítající pár lidí, ani obrovskou lidskou masou. Dá se říct, že tahle naše nestvůra má dvě hlavy a každá z nich má svůj názor. Docela mě zaráží, jak může mít víc lidí stejný názor, vymývání mozků nebo hromada jedinců bez názoru se zdají jako dobrá příčina. Ale nechám to na každém z vás. Každý nemůže mít tak originální názory jako pan Klaus.

Co vás vlastně v oktávě čeká? No hádky, dohady a zase hádky. Člověk se pak už docela těší na to, až odmaturuje a vypadne. Stučka - upřímně myslím, že nikdo nevěří, že dá tak zabrat dát ty tři proužky látky do kupy. Barva a nápis, co na tom, říkáte si?

Uvidíte sami, po týdnu začnete přemýšlet o hromadné sebevraždě nebo naopak o hromadné vraždě. V těchto chvílích zjišťujete, že před demokracií byste dali přednost tvrdé autokracii, která by se vám v tu chvíli zamlouvala. Samozřejmě pod vaším velením.

Když už přežijete tenhle boj, máte všechny končetiny a i neurózy díky pravidelnému užívání prášků pomalu ustupují, přichází další rána. Stučkovák - vše by bylo mnohem jednodušší, kdyby do našich osudů nevkočila ta ohnaná krize. Ano, za všechno může třídní, v tu chvíli jsme všichni litovali, že jsme nezvolili raději tohle motto, které vyjadřuje nehynoucí pravdu. Kdo jiný by dokázal přesunout stučkovák? Jaké překvapení nám asi náš Milovaný připraví na ples?

Ples - zatím hudba budoucnosti, o které nic nepovím, jen vás můžu pozvat. Považte, kde jinde se opijete společně s učiteli?

Když to shrnu, oktáva je mnohem horší než puberta. Kde že ty loňské sněhy jsou? Každý den písemka, zkoušení a všichni věří, že se učíme jen na ten jejich předmět. Ano, já vím, přežili a zvládly to i ročníky před námi, ale jen nechápu jak. Konečně mi

dochází, proč nás Jaruška strašila už v primě, že za osm let maturujeme. Všichni jsme se jí smáli a nechápali, proč to dělá. Dneska si říkám, že bych se ještě nákejš ten pátek strašit nechala. Ta pohoda mi fakt chybí. Jednička za smazanou tabuli od paní Böhmové. Je sice spíše kuriozita, ale fakt pěkně se na ni vzpomíná a jak se vyjíkala ve Studentáku. Trochu horší jsou vzpomínky na děs před hodinou matiky. Ona sice paní Krejčová je relativně malá, toho si člověk všimne, až když ho neučí. Protože do té doby mu přijde jako obr, a malý primán se bojí každého zavolání k tabuli. I když i u nás by se našla výjimka, která by se jako jedna z mála jít na ono děsivé místo opravdu nemusela bát. Třeba já při matice odmítám k tabuli chodit do dnes, samozřejmě za to nemůže paní Krejčová, spíše matika.

Nevím, jaké vzpomínky mají moji spolužáci, kteří tu stejně jako já straší už od primy, ale já jsem na téhle škole ráda. A svým způsobem si nedokážu představit, že bych měla odejít. Změna je však život. A tak se vlastně může jenom těšit z toho, že ty šílence od nás ze třídy už nebudu muset vidět každý den, vyhnu se matice, a i kámoška Čeština snad konečně skončí pod drnem. Roztomilá představa. Ale vám ostatním, co tu ještě budete, přeju, ať se to tu doklepete k maturě. Všichni víme, že nic na světě není dokonalý, ale máte to štěstí, že jste na škole, která se o to alespoň snaží. Nechci do vás tlačit cokoliv o vděčnosti, ale možná si jednou řeknete to co já. Vždyť jsme přece elita národa.

Agnes

A chcete vědět něco víc o názorech našich maturantů na školu a věci kolem nich? Pokud ano, čtete dál...

... nabízíme „rychlý“ pohled do oktavánovy duše

- 1) Jak se ti studuje a studovalo tady na škole?
- 2) Co říkáš na atmosféru, učitele a lidi kolem tebe?
- 3) Jak se ti líbil stužkovák?
- 4) Jaké jsou tvé pocity z toho, že už si velký maturant? A co náš velký strašák matura?

Domča (Dominika Šťastná)

1) Sama za sebe chci říci, že jsem ráda, že jsem studovala a stále studuji na této škole. Ačkoli jsem se kdysi na tuto školu hlásila po té, co mi nevyšly přijímačky na jiném gymnáziu, a nikdy bych nechtěla měnit tu skutečnost, že to tehdy dopadlo jinak. Jsem na této škole spokojená, ačkoli i zde se najdou „mouchy“. Ale líbí se mi, že ať se děje cokoli, něco se nám nelíbí a chceme to změnit, nezůstane to bez odezvy. Nemyslím si taky, že existuje někde nějaká škola, která je tak dokonalá, že není nic, na co by si studenti mohli stěžovat. Je to prostě normální, že každému nevyhovuje třeba výuka některých předmětů, vše je hlavně o učitelích a jejich stylu výuky. Ale zastávám ještě jedno. Kdo chce něco vědět a umět, musí proto dělat i něco sám. Nesouhlasím totiž s názorem, že čím „tabulkově“ prestižnější škola, tím lepšími studenty se může pochlubit. Občas mě proto mrzí, že se na nás (soukromou školu) stále dívá skrz prsty, jakožto na ty, kteří si platí

za školu, protože na ty „lepší“ státní školy intelektuálně „nemají“. Ale je to jejich „pravda“ a já si o tom všem myslím své. Na tuhle školu jsem chodila ráda a ráda se sem taky budu vracet. Mám na co vzpomínat....

2) Proti atmosféře naší školy opravdu nemám připomínky. Kdo někdy zažil, jak to chodí na státních školách, musí uznat, že je to opravdu rozdíl. Vždy jsem oceňovala, že se na nás nekouká jako na studenty, kteří si tu odchodí svých pár let (jako již stovky před nimi) a tím to vše začíná a končí pro všechny zúčastněné. Prostě nic víc, nic méně. Mám ráda naši rodinnou atmosféru a cením si přátelských vztahů učitelů k nám studentům. No, lidi kolem mě... jsme teď těmi nejstaršími mezi zbytkem a mrňatama, takže...ale nic proti, tak to muselo dopadnout.

3) Stužkovák vcelku ušel. Vlastně jsem to čekala horší, takže vlastně spokojenost. Jen jsem čekala, že

„tahouni“ setrvávají až do konce, ale chápu....

4) Vlastně si ani nějak neuvědomuju nějaké výjimečné pocity z toho, že jsem maturant. Možná to spíš úspěšně válcuje pocit, že to není žádná výhra ta voda v botách a hořící koudel za zadkem. Tak doufám, že to všichni zvládneme...J

Alex (Horký)

1) Super, až na nadměru vlasových ztrát způsobených prematuritním stresem.

2) Ve třídě: hádají se všichni, hádáme se i my, viz naše stužka.

3) Kterej?

4) Za prvé: mně se maturita ještě netýká, to až v květnu (asi). Za druhé: velký? To je nějaká narážka?

Terez (Tereza Dolečková)

1) Při příchodu do prvního ročníku, to pro mě byl celkem šok... Líbila se mi celková vybavenost školy i pro mě nezvyklé rodinné prostředí, ale postupně mě začaly unavovat řeči o maturitě a vlastně i neustálé strašení s ní. Určitě to je důležitý krok v životě, ale stále omývání, at se učíme, že se nám to bude hodit na maturu, už během prvního měsíce na nové škole celkem unaví... První rok byl pro mě nejtěžším rokem na gymnáziu, je to celkem těžké přejít ze základky, kde po vás vlastně celou dobu celkem nic nechtěli (asi jen chodit jsme tam fakt museli J). Na druhou stranu nejlépejší ročník byl třetí, už víte, co se od vás očekává a ani učivo není moc obtížné. Nyní mám před sebou složitější období, ale je na každém, jak se s tím popere...

2) Řekla bych, že atmosféra se s přibývajícím studenty velmi mění.

3) Vlastně je pravda že už ani já už jsem nezažila hodiny, ve kterých bylo patnáct studentů a každý měl opravdu individuální přístup. Ani období, kdy se opravdu znal každý s každým, jsem se bohužel nezažila. Někteří učitelé jsou, řekla bych, opravdu ti na pravém místě. Na naší škole mě někdy až zaráží, jaké prkotiny se řeší... Ale když pro někoho není automatické, že papírový ubrousek hodí do koše a ne vedle, tak mu to někdo asi vysvětlit musí a tím pádem i řešit...

4) Studovák se mi celkem líbil, až na nevydařené jídlo, je to ale možná jen můj subjektivní pocit, někomu prý chutnalo... Jinak bych řekla, že hlavně díky zmatkům s termínem jsme to zabalili dost brzy... To že jsem „velký maturant“ nijak zvlášť nepocituji. Jediné, co se změnilo, je nějaké to učení navíc, ale jak už jsem psala, důležitá je příprava, každý je strůjcem svého štěstí... Se zkracující se dobou do maturity bude ale přibývat nervozita J

Luciř (Lucie Krejsová)

1) Studuje? Myslím, že to je moc silné slovo na to moje lempláctví. Docela to ušlo a jde.

2) Ve škole to smrdí přepáleným olejem, proto tam atmosféra není nic moc. Někteří učitelé jsou velmi vstřícní, o některých nemohu ani mluvit.

3) Ještě, že jsem tam byla chvíli, společnost těch lidí mi není blízka a

nepotřebuji s nimi trávit volný čas. Jídlo ke všemu hrozné a o obsluhu nemluvě, měli by se více hýbat a dělat něco proto, aby jim tam ta hospoda fungovala. Není divu, že krachují, a my jsme blbci, že jsme se rozhodli pro toto prostředí.

4) Aneto, píše se „jaké“, ale to je jedno. Pociť mám skvělý, strávím v tom ústavu o měsíc méně. A co maturita? Co by? Ta bude až v květnu, pro mě nejspíš v září. Času dost. (pozn. autorka: Už jsem to opravila.)

Tereza (Schejbalová)

1) Studovalo se tu dobře, ale teď začíná přituhovat 😞

2) Líbí se mi, že tu zná každý každého, je tu přátelská atmosféra, na kterou budu dlouho vzpomínat, akorát mě mrzí, že jsme neměli tak dobrý kolektiv ve třídě. Každopádně si myslím, že je to teď lepší než dříve.

3) Studovák večírek se mi líbil moc, ale bohužel jsem tam byla jen na chvíli - byla jsem nemocná.

4) Velká se určitě necítím, spíše naopak... Mám strach jako > Na škole se mi studuje a vždycky studovalo dobře. Myslím, že mi ta doba, kterou jsem tady strávila, hodně dala.

Lucka (Lucie Horová)

1) Atmosféra je jedna z věcí, které se mi tady líbí asi úplně nejvíc.

2) Oceňuji přístup učitelů a to, že tu je každý brán jako osobnost, ne jako číslo, jak je to třeba na jiných školách.

3) Ze studováku mám trochu smíšené pocity. Na jednu stranu bylo super sejít se se všema a poslechnout si proslovy našeho drahého třídního, ale na druhou stranu už asi po hodině se přestalo cokoli dít a nastala trochu nuda.

4) Z maturity mám samozřejmě strach, asi jako každý, ale pořád si ještě můžeme říkat, že je to až v roce 2009, tudíž za rok 😊, ale věřím, že to každý zvládne. 😊

Czechjen (Honza Halenka)

1) Až nejsem studijní typ a řada předmětů mě zkrátka nebaví/nebavila, dosud jsem všechny ročníky prošel bez větších problémů.

Teď, v oktávě, se zdá, že učivo neúměrně vzrostlo, i když ani to není důvod k panice, protože i tak se dá zvládat bez závažných problémů. Alespoň zatím. Studium pro mne zkrátka nebylo nikdy zvlášť namáhavé, jenom se střídají období velkého nátlaku, kdy toho člověk musí stihnout strašně moc, a pak zas období, kdy nemusí dělat skoro nic.

2) LSG je příjemná škola - taková, jaká by měla být každá. Atmosféra je ovlivněna především příjemnými učiteli a neanonymním prostředím - které je ale podmíněno menším počtem studentů. Tento počet se v posledních letech zvyšuje spolu se zvyšující se oblibou našeho gymnázia, a proto, dle mého názoru, nemohu použít „rodinné prostředí“, což před několika lety bylo první slovní spojení, které mě v souvislosti s naší školou napadlo.

Samozřejmě, i mezi učiteli či studenty se najdou lidé, kteří mi nesedí a výsledný efekt školy v mých očích pokazí; to ale беру jako spravedlivou daň za lidskou individualitu. (pokud jsem zde například potkal studenty, s kterými se možná budu přátelít až do smrti, logicky tu musím narazit taky na takové, který bych nejraději nikdy nepotkal...aby byla zachována rovnováha a ti lepší se mi jeví ještě lepšími:o)

3) Podobný akce nijak moc nemusím, nezapomenutelný zážitek ale je vystoupení profesorů, to se mi fakt moc líbilo:o)

4) Nejsilnější pocit je ten, že čas letí čím dál rychleji. Doufám jenom, že se mi podaří odsud úspěšně zmizet a plnit si sny, žít užitečný život, který mě bude bavit. Ve spojení s mým budoucím životem mě čím dál tím víc postihuje problém, že furt nevím, kam dál. Že jsem se možná měl spíš věnovat nějaké manuálnější zaměřenější škole.. Když už jsem ale došel až sem, nějakou VŠ určitě zkusím, přestože zedničina je taky úžasná, poučná a zábavná věc:o) Nechám se překvapit, co se mnou život vymyslí:o)

Polli (Pavla Poláková)

1) Na škole se mi studuje i studovalo hezky. Myslím si, že jsem tu strávila pěkně 4 roky a budu na ně vzpomínat jen v dobrém.

2) Učitelé, lidé i atmosféra na této škole je přátelská a příjemná. Nerada budu toto místo opouštět. Všechny nás čeká další etapa života. Ale vím, že když si vybavím tuto školu i

zážitky prožité zde, zasteskne se mi a vzpomínky budou jen pozitivní.

3) Nelíbil! Jídlo v mikrovlnce si můžu ohřát sama a nemusím chodit k Alimu. Jídlo zoufalé a obsluha to samé. Jsem ráda, že se konal náhradní stužkovák a to v DD, ten se rozhodně vydaříl.

4) Pocity smíšené. Strašně to uteklo, až to děsí. Jako velký maturant si rozhodně nepřipadám, pořád jsem takové velké dítě a co bych za to dala, nastoupit zpět do kvinty – žádné starosti, maturita v nedohlednu, ... Z maturity mám strach, taky kdo ne? Ale budu držet palce sobě i svým spolužákům, abychom to všechno zvládli.

Provaz (Honza Provazník)

1) Studium na naší škole je pro mě velice příjemné (aspoň z pohledu, jaké by bylo studium na jiné škole), ale přeci jenom je to stále škola a my jsme studenti... A doufám, že i nadále zůstane tento můj pohled nezměněn, aspoň po tu krátkou dobu, co zde ještě budu.

2) Atmosféra též příjemná a hlavně na rozličných kurzech, kdy se studenti, profesori tak nějak uvolní a stanou se z nich „normální“ lidé. Ale jsou lidé, kteří tuto atmosféru neustále nabourávají a asi se snaží něčeho dosáhnout.

3) Stužkovák se mi líbil a nic většího jsem od toho nečekal - jen to jídlo mohlo být tak nějak chutnější.

4) Jaké jsou mé pocity z toho, že už jsem velký maturant? - Příšerný! A co matura? - Moc se těším.

Katka (Vacková)

3) Omlouvám se, ale ke stužkováku se nebudu moc vyjadřovat, bohužel mě zklamal... Jak změnou data, což bylo opravdu nečekané překvapení. Tak brzkým odchodem všech přítomných... malou náplastí se stala připravená hudební scénka našeho profesorského sboru.

4) Velký maturant. Hh, tak bych to opravdu nenazvala. A jaké jsou mé pocity? Těžko říct. Maturity se děsí snad každý a ani já nejsem výjimkou...

Andy (Andrea Sýkorová)

1) Jelikož jsem ještě nedostudovala, tak si ještě nebudu ztěžovat. Ale jinak

mám ke škole určitý osobitý vztah, kdo by taky neměl, že????? Když do jednoho konkrétního místa dojíždíte každý den, 8 let v kuse.... Je fakt, že tato škola mi hodně dala, nejen možnosti zájezdů do zahraničí viz zájezdy do Anglie, každoroční zájezdy do Alp a různé všemožné sportovní aktivity, které nám škola dopřává. Zážitky, které bychom třeba nikdy v reálném životě neokusili.

2) Atmosféru vnímám pouze u nás ve třídě. Skoro každý se soustředí na maturitu, velkého strašáka, kterým nás straší už od nastoupení na toto gymnázium. Takže atmosféra, ještě teďka před jistě už dosti známým Maturitním plesem, je docela hustá, kvůli mnoha aspektům, jako je například nástup, tombola a různé věci, které jsou potřeba zařídit udělat. Jak jsou na tom učitelé??? Tak to opravdu nevím, jak vnímají naše vědomosti, či spíš nevědomosti.

3) Velká a z mé strany očekávaná událost, docela zklamala. Ale určitě se vždy všechno nepovede do nejpřesnějšího detailu, jaký si člověk naplánuje.

4) Je to určitá změna, vždycky jsem se těšila do oktávy a teďka, když tam jsem, tak bych se hnedka vrátila do třeba tercií. V oktávě si uvědomíte, jak ty všechny roky, co jste absolvovali, byly procházka růžovým sadem. Najednou nastává hromada učení, připouštěcí testy z literatury a ještě všechny ty ostatní předměty, ve kterých musíte alespoň prolézt. Maturita jako taková mě děsila na začátku, teďka jsem v období, kdy jsem v klidu, ale myslím, že to nebude mít dlouhé trvání. Je to také možná zásluhou toho, že prostě nemáme čas o tom přemýšlet, zásluhou té hordy učení.

Jen chci dodat, opravdu se uchte od začátku. Je to sice ohrané, ale bohužel pravdivé!!!! Jinak se pak v tom začnete koupat jako púlka z nás J

Agnes (Aneta Dostálová)

1) Tuhle školu miluju i nesnáším, záleží to na množství písemek..

2) Líbí se mi přístup, který mají učitelé, i když občas není všechno růžové.

3) Stužkovák jsem si představovala jinak. Měla jsem v plánu opít se a spáchat nějaké to fópáčko, ale něco se nepovedlo.

4) Asi to nebudu rozvádět, vždyť moje názory se dozvíte v článku Nikdy....

Aneta Horáková

1) Na LSG se mi studovalo většinu času dobře... Na výuku předmětů, které preferuji, si nemůžu stěžovat.

2) Atmosféra je také dobrá a lidé kolem mě??? Asi jako všude... jsou zde normální lidé, ale bohužel i ti nenormální... dobří i špatní...

3) Stužkovák mi nepřišel nijak převratnej... nevím, jestli to bylo tím čtvrtkem nebo tím, že jako třída nemáme moc dobrý kolektiv... těžko říct, jestli by to bylo v pátek lepší...

4) Pocity nemám příliš radostné... je to spíš strach a hrůza z toho, co přijde a co když se to nepovede...

Martin Marcinčín

1) Studuje se vždycky těžko, ne? Možná ne, já si posledních necelých osm let celkem užil a určitě budu na naši školu rád vzpomínat. Mělo to samozřejmě i svoje mouchy, ale to nic nezmění na tom, že jsem rád, že jsem na LSG.

2) Atmosféra školy je podle mě příjemná – kdo může říct, že zná skoro celou školu jménem? (Já teď už ne, ale v prváku to šlo...). Profesory mám rád, hlavně některé. Jiné zase ne, ale to už asi tak bývá... Až odejdu, budu je stále rád potkávat, bavit se s nimi. A určitě se do naší školy vrátím. Lidi kolem sebe si člověk nevybírá a podle toho to občas dopadne, ale myslím, že s většinou vycházím dobře, v nehorším alespoň ne tak špatně, že by se to nedalo přežít. A to platí o celé škole.

3) Stužkovák mi přišel celkem podařený. Druhý den jsme byli víceméně všichni schopni komunikace, přišli jsme všichni, i profesorů se sešlo dost. Škoda jen, že jsme se rozešli už před jednou... Ale to bylo možná způsobeno povinností jít druhý den do školy.

4) Maturita je zatím dost daleko, aby mě nechávala v klidu se připravovat a ne se zběsile učit. Pocity z toho, že jsem maturant jsou všelijaké. A nejde ani tak o to maturu, důležitější je spíš to, že opouštím (alespoň doufám) školu, ve které jsem prožil posledních osm let, školu, na které bych klidně zůstal.

Děkuju těm, co se zde vyjádřili, a ráda bych někam posla ty, co se na to vy....

Agnes

Dejme také šanci druhé straně, našim profesorům, vyjádřit se ke stužkovacímu večírku oktávy, na nějž byli pozváni ..

Tady jsou odpovědi naši kantorů na mé hloupé, vlezlé, vleklé a snad i směšné otázky. Některé odpovědi jsou nadmíru vyčerpávající...takže bacha...

- 1) *Jak se vám líbil stužkovák?*
- 2) *Co říkáte na atmosféru, prostředí a jídlo?*
- 3) *Jak byste porovnaly letošní ročník a ty předešlé?*
- 4) *Co říkáte na naše stužky, heslo?*

Zuzana Šepsová:

- 1) Bohužel jsem se zúčastnila pouze jeho části, takže nemohu hodnotit akci jako celek.
- 2) Atmosféra byla jako každoročně dobrá, prostředí bylo reprezentativní a jídlo hodnotit nemohu, neboť jsem kvůli pozdnímu příchodu nevečeřela.
- 3) Letošní „ročník“ stužkovacího večírku z mého pohledu nijak nevybočoval z řady těch předchozích, jen s tím rozdílem, že se mění absolventi (někdy i místo konání).
- 4) Teď jsi ho moc nevybavuji (heslo), ale vzpomínám si, že mě více zaujal a také mi přišel trefnější druhý návrh, který nebyl realizován.
(poznámka redaktora: *Za všechno muže třídní.*)

Lenka Kestřánková:

- 1) Byl fajn.
- 2) Atmosféra sympaticky uvolněná, prostředí perfektně připravené (mňamky na stole, decentní dekorace), jídlo vynikající (smažený sýr s nejlepšími opečenými brambory, co jsem kdy jedla **J**). Mírnou výhradu mám snad jen k přípitku.
- 3) Ani lepší ani horší. Takhle to prostě chodí.
- 4) Stužky jsou moc pěkné, heslo vcelku nápadité.

Marek Machačňý:

- 1) Bylo to fajn, příjemné, dlouhé tak akorát.
- 2) Neformální, prostředí na úrovni, jídlo dobré, nejvíc mi chutnala studená kuchyně.
- 3) Dost podobné, letos se končilo dříve, ale to mi vyhovovalo.
- 4) Na stužkách příjemné barvy, ale heslo - a to se omlouvám - mi totálně vypadlo z hlavy.

Zdeněk Nutz:

- 1) No popravdě řečeno, důležitější je určitě, jak se líbil Vám, my jsme spíše hosté a jako takovému se mě to líbilo (i když to slovo nemám moc rád).
- 2) Jste dobrá parta a bylo stále o čem se bavit, co probírat, takže myslím, že zábava byla super a každý, kdo chtěl, tak se bavil. Prostor je na úrovni a jídlo bylo móóóoc dobré. I pivo.
- 3) No já byl na druhém a ten loňský byl taky u Ali, myslím, že oba dva byly fajn. Osobně bych určitě uvítal nějaký prostor, kde by se dalo tančovat a nějakou tu „tršárnu“, ale je to jen názor.
- 4) No heslo, je asi dost recesní, protože si nemyslím, že by bylo až tak pravdivé. Myslím, že jste se naopak sešli docela dobře. Tak hlavně přeju všem úspěšnou maturu.

Monika Krejčová:

- 1) Velmi, více těchto akcí.
- 2) Super.
- 3) Jako třídní loňské oktávy raději nehodnotím!
- 4) Volila bych jinou barevnou kombinaci, veselejší... ale to je velmi individuální, heslo je fajn.

Jitka Macháčková:

- 1) Bylo to prima, ale přiznávám, že jsem byla ten týden velmi unavená, a proto jsem to naplno neprožila. Osobně bych opravdu raději slavila v pátek....
 - 2) Atmosféra byla opravdu super, jídlo výborné a prostředí v Hnátnici vstřícné a ochotná obsluha. Velmi hezky připravená tabule. Poněkud mne zaskočil „modrý“ přípitek...🍷
 - 3) Každý večírek má své klady a zápory, něco se daří víc a něco méně. Také záleží na tom, zda v daném ročníku učím. Jsem ráda, že o naši přítomnost stojíte - možná jiné roky byly ve znamení větší míry společné zábavy. Ale to není kritika, to záleží i na povaze lidiček ve třídě....
- PS: A ještě jednou díky za tu květinu - ta byla opravdu originální a velmi dlouho vydržela.
- 4) Stužka: barevně bych volila světlejší, nebo alespoň veselejší barvičky, nicméně sladěné je máte vkusně. Heslo je výstižné a k vám sedí; ale obecně mi ani nepřísluší ho hodnotit - pokud není vyloženě sprosté či urážlivé, je to pouze věc vašeho vnitřního prožívání a nálady, co chcete mít jako kolektiv ve „znaku“.

Pavel W. Bendl:

- 1) Líbil, moc... Zvláště, když jsem byl sám ostužkován...
- 2) Atmosféra výtečná, prostředí ucházející, jídlo mohlo být rozhodně lepší...
- 3) Já nemohu moc porovnávat, alebrž jsem mnohé procochoval, **J** nicméně především pro mne to byl druhý nejdůležitější stužkovák v mém životě... Velmi osobně se mne týkal... A především tam vznikla má vysněná fotografie – „Já uprostřed svých **děvčat**“
- 4) Barevně gut, heslo mělo být: „Za všechno může náš třídní...“ Bylo by to výstižnější...

Martina Mlynářová:

- 1) Líbil, byla jsem spokojená:-)
- 2) Celý večer se odehrál v příjemné „rodinné“ atmosféře v pěkném prostředí, kde bylo přichystané výborné občerstvení. Co se týče jídla - plátek zapečený s broskví mohl mít trochu výraznější chuť.
- 3) Každý ročník je jedinečný a neopakovatelný jako maturanti, kteří nás pozvou. Na letošní ročník ale nezapomenou, protože MODRÝ přípitek tu ještě nebyl:-)
- 4) Letošní heslo se mi moc líbí, protože má v sobě skrytý vnitřní obsah, a je naprosto **JEDINEČNÉ** a **ORIGINÁLNÍ**. Mám ráda myšlenky i věci, které mají nápad jako vaše heslo.

Děkuju těm, kteří přispěli...

Agnes

Prostor pro reklamu

Velevážené publikum, ctnostné dámy, roztomilé slečny a ctihodní páni,

naše město dne **19.12. 2008** ve večerních hodinách, to jest v **19:30**, poctí svou oslňující přítomností událost, jaká tu ještě nebyla -

něco doposud nevidané, neslýchané, neprožitě.

Ano, dámy a pánové, je to tu, vrchol letošní sezony, **Maturitní ples 2008.**

Místo konání je jako vždy prostý sál na Orlici, známý jako **Orlovna**.

Ale toto je asi jediná věc, která zůstane při starém. Čeká váš šok, budou zbořeny hranice kultur a hlavní cenou bude ohromený především její výherce - tedy pokud má strach z létání. Proto neváhejte a zakupujte lístky pro sebe i své staroušky. Protože to, co se chystá, nenechá nikoho chladným.

Ještě malé oznámeníčko: Lístky seženete u nás ve třídě už od začátku prosince za lidovou cenu **80,- Kč na stání**.

Kupujte do vyprodání zásob. Plná peněženka se vám určitě přijde vhod.

Vaše oktáva (sponzor reklamní znělky)

Přírůstky

Bylo to 1. září 2008, kdy se u nás poprvé ukázali. To oni změnili naši třídu a změnili i tehdejší flegmatickou atmosféru. Objevili se tu jako blesk z čistého nebe a tiše se nás ptali, jaký je kdo učitel, jak probíhají hodiny chemie a zda je pan profesor Machačnický přísný. My „starší“ jen s nedůvěrou a ostýchavostí jednoslovně odpovídali. Šok to byl jak pro nás, tak pro ně. My staří pardálové, co jsme byli všichni zvyklí na masovou převahu chlapců ve třídě a jejich vtipné pubertální výstřelky, jsme svěsili hlavy, protože se nic takového nekonalo, třída potichla a nadvláda dívek se neuvěřitelně zvedla. Nedůvěra střídavě stoupala a klesala, nálada ve třídě byla pochmurná.

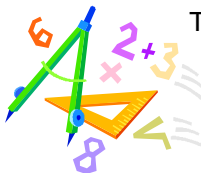
Všechno chce svůj čas. Tohle jsme si říkali snad všichni. Netrvalo to dlouho a každou minutou se komunikace třídy vylepšovala, pak nadešel ten zlom. A to Adaptační kurz. Tam jsme se všichni se všemi, dá se říct, o hodně sblížili. V žádném případě nejsme ideální třída. Často se někdo s někým rafne. Tím dojde i k drsné výměně názorů. Tak je to všude. A jaký pohled na školu (třídu) mají nově příchozí?

Bára Vítková

Petra Krčmářová:

Škola je velmi obtížná na učení. Ten skok ze základní školy je opravdu veliký. Musím se učit průběžně na každý předmět, když se náhodou nenaučím, hned v tom plavu. Jako jeden velký problém pro mě je fyzika. Nikdy mě nezaujala, nikdy jsem v ní nebyla dobrá.

Také mi nejde matematika. Pravda je ale ta, že všechno jde, když se chce.

Děcka i profesori tu jsou moc fajn. Po tom čtvrt roce už jsem si na spoustu věcí i lidí stačila zvyknout a rozumím si s nimi.

Ivana Jílková:

Byl první školní den. Šla jsem do nové školy plná obav. Nevěděla jsem, co mám od gymnázia čekat. Bude se mi tam líbit? Budou tam lidi v pohodě? A spoustu dalších otázek. Jakmile jsem ale přišla do školy, všechny pochybnosti ze mě spadly. Jediné, co jsem si v tu chvíli řekla, bylo, že se mi tu bude líbit. A je to pravda. Fakt je, že je škola náročná. Učitelé nám studium i vyučovací hodiny zpříjemňují a zpestřují. Se spolužáky je legrace, se všemi se dá v celku dobře vycházet. Na nic si nemůžu stěžovat. Snad malinko trochu na známky.

Halloween

Každý rok u nás na škole pořádá kvarta Halloween. Účastníci přijdou v maskách, hrají se různé hry a projdou si stezku odvahy. Někteří mohou poté zhlédnout ještě nějaký horor nebo thriller. Pořádající třída má dovoleno ve škole přespat.

A co to vlastně ten Halloween je? Je to svátek, který se slaví 31. října, většinou dětmi, které se oblékají do strašidelných kostýmů, a v zemích, kde tento svátek slaví, chodí od domu k domu s tradičním pořekadlem Trick or treat (Koledu nebo Vám něco provedu) a „koledují“ sladkosti. Svátek se slaví většinou v anglicky mluvících zemích, převážně v USA, Kanadě, Velké Británii, Irsku, Austrálii, Novém Zélandu atd. V Česku se Halloween moc neslaví, ale my ho tu i v zájmu angličtiny slavíme.

Původní název byl Hallowe'en, zkratka z anglického All-hallow-even (doslova: Předvečer/Vigilie Všech svatých / první nešpory). Halloween vychází z původně pohanského svátku Samhain = pohanský

nový rok. Užívá se také název předvečer svátku Všech svatých. Pravděpodobně má i návaznost na křesťanský svátek Všech svatých.

A jaké patří k tomuto svátku symboly? Tradičními znaky jsou dýně, speciálně vyřezané se svíčkou uvnitř, dále čarodějky, duchové, černé kočky, košířata, oheň, příšery, kostlivci atd. Barvy černá, hnědá, možná tmavě červená a oranžová. Mnoho halloweenských symbolů je založeno na tradičním pohanském vnímání jejich spojení s čarodějnictvím. Když byl Halloween jako slavnost přejat do křesťanské kultury, začaly symboly být vnímány jako znaky zla, spojení se Satanem. Není to tedy

nějak křesťany uznávaný svátek.

Naše party se tentokrát nekonala 31., ale 30. října, abychom tu mohly spát. Začátek byl ve čtyři hodiny a konec přibližně v deset. Nejprve byla taková minipromenáda masek, aby si porota složená z učitelů stihla alespoň všechny prohlédnout. Poté následovala hra s názvem kamzík, kterou by naši studenti měli znát z lyžařského kurzu nebo ji teprve poznají. Mezi dalšími hrami bylo například soutěžení dvou družstev, kdo nanosí po lžičkách víc vody, nebo lovení pingpongového míčku nejdříve ve vodě, a pak v hladké mouce. Asi v šest byla stezka odvahy v parku, kterou nám trochu zkomplikovali neposlušní terciáni, ale jinak to bylo z pohledu nás pořadatelů v pohodě. Večer jsme zkoukli film „Pokoj 1408“ a šli spát.

Když jsem se ptala, jak se líbil ostatním studentům, říkali, že byl super, ale že by změnili stezku. Pro někoho byla málo strašidelná, někomu se nelíbilo, že na ně kluci skákali ze křoví a řvali a někomu to zkazili již zmiňovaní terciáni. No jsem zvědavá, jak to bude za rok příjemné jim, až jim to někdo takhle bude kazit. V pátek jsme měli ještě nachystaný nějaký program pro děti ze školky, kterým se to prý také moc líbilo, a tak nám nakreslili poté i obrázky. Myslím si, že se tento Halloween, alespoň z pohledu organizátorů, povedl.

Lucka

Pokec s Petrem Kuchařem

V sobotu 13. 9. 2008 proběhly v Letohradě hlavní oslavy 700 let od založení tohoto města jakožto Kyšperka. Bylo pozvaných mnoho známých lidí a mezi nimi byl i náš nejlepší freestyle motocrossový závodník Petr Kuchař. Na náměstí na své rampě, kterou si přivezl, předváděl neuvěřitelné kousky s motorkou. Měl tři zhruba půlhodinová vystoupení. Odpoledne se mu dokonce povedlo udělat dvojité salto. Navečer už ale dost foukal vítr, ale přesto skočil alespoň jedno. Komentoval si to sám a chválil diváky. Dokonce pak jednu dívku svezl a už s ní najížděl na rampu, ale jenom z legrace. Po jeho posledním vystoupení proběhla půlhodinová autogramiáda (vypsal celý lihový fix). Nechali jsme si také udělat jeho podpis a potom jsme počkali u jeho auta a zeptali se, jestli by byl ochotný nám odpovědět na pár otázek. Museli jsme však počkat, než se převlékne a než si uklidí motorku. Po zhruba další půlhodině začal rozhovor (odpovídal v nespisovné češtině a my mu tykali).

Jak se ti líbí u nás v Letohradě?

Parádně. Líbí, jsem mile překvapen. Já tady totiž v životě nebyl. Možná jsem tudy někdy projížděl, ale jako je to tady krásný. Líbí se mi tady ten zámek, to všechno, je to opravdu pěkný. Dokonce i jsem prošel váš gympl, super moderní, normálně i bych začal chodit znovu do školy. Paráda! Líbí se mi tady.

Mnohokrát jsi měl zlomenou ruku nebo nohu, jaký je to pocit, když sedíš na tribuně a tví kamarádi jezdí?

Jo, jo, jo, to je pravda. To se bojím víc, než když skáču. Víím, co to je. Víím, že to prostě není sranda.

A jaký je pocit, když víš, že tví soupeři jezdí a získávají body a ty se na to můžeš jen dívat a žádné body se ti nepřipisují?

Samozřejmě že mně je to líto, brní mě prsty a potí se mi ruce. Jezdil bych taky.

Co bys dělal, kdybys měl zranění, které by ti neumožňovalo chodit, případně jezdit na motorce?

To jako toho nic moc už nenaděláš. To už je, že se snažíš žít dál. Nic jiného.

V mládí jsi dobře lyžoval a hrál lední hokej. Co tě vedlo k tomu, aby ses toho vzdal a začal jezdit na motorce?

No, nevím. Ta závislost nebo ta chuť jezdit na motorce byla největší. Kvůli motorce jsem teda byl ochoten praštit s hokejem i s lyžemi a je to asi nejsilnější. Každý motorkář určitě ví, o čem mluvím.

Musí tě lákat adrenalinové sporty. Děláš kromě motorky ještě nějaké jiné?

Nedělám. Protože ta motorka mě tak naplňuje a prostě spíš ve volném čase vyhledávám relax, odpočinek. To znamená s rodinou, s dětmi, a spíš jakoby něco klidnějšího, než pořád nějak blbnout, šílet. Ono opravdu je toho hodně. Ať už trénuji, nebo vlastně ty akce. Takovéhle akce mám každý víkend, a to se strašně vyřádím, a potom potřebuji spíš uklidnit.

Máš nějaké oblíbené místo, kde se ti nejlépe skáče?

Nejvíc mě to baví doma. (smích)

A proč?

Nevím. Myslím si, že to tam mám výborně připravené a baví mě to tam skákat. Tam si asi dovolím nejvíc. Tam si asi nejvíc věřím.

Vozíš s sebou na závody nějakého maskota/talismana?

Ne. Proč?

Jen tak. Jen jsme chtěli případně vědět kterého.

To je divné?

Je, protože si lidi s sebou většinou něco vozí pro štěstí, aby se jim to povedlo.

Ze kterého závodu jsi měl největší radost?

Opravdu radost je skoro pokaždé, kdy někde lítám. Až teda na ty nepovedený, když si třeba ublížím, když se zraním nebo tak, ale jinak každá akce má něco do sebe. Tady třeba lidi byli skvělí, fajn prostředí, prostě mě to bavilo.

Jezdíš radši na písku/hlíně nebo na takovýchto kovových rampách?

No, to ideální je hlína a odrazová rampa musí být vždycky rampa. Ono vlastně nemusí, ale ideální je rampa, taková železná a dopadat na hlínu, na hliněnou hromadu, která má rozměry zhruba jako to moje dopadové auto. Je to měkkší, je to takové přirozenější, protože ta motocrossová motorka, na které skáču, je prostě stavěná na hlínu. Je to takové přirozené.

Máš něco, nebo někoho, na co bys mohl být pyšný?

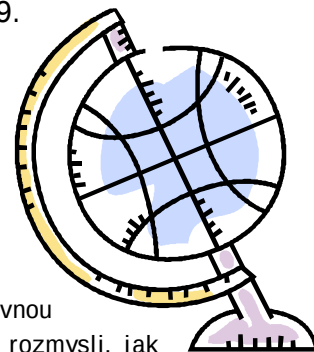
Tak momentálně asi jsem pyšný na svou rodinku. Mam pětiletá dvojčata, kluka a holku, a manželku. A rodina je v pohodě. Na to si myslím, že jsem pyšný. A pak nevím. To asi stačí.

Lucka a Soňa

Rodičovské schůzky 4x jinak

Rodičovsko-schůzková zpověď zdejších studentů kvinty z úterý 19. listopadu.

Jsem si jistá, že si všichni vzpomínáte. Kdo by mohl zapomenout? Na ten jekot rodičů, zadek mě od té vařečky bolí ještě teď'. Každý zažil něco. Určitě jste si v tu chvíli říkali: Tohle se může stát jenom mně. Nebo třeba: Horší už to být nemůže. Já Vás přesvědčím o tom, že může:

Slyším, jak cvakly dveře. Střelhitě se rozběhnu do prvního patra, mířím rovnou do svého pokoje. V tom mě však zarazí řev: „Okamžitě se vrať dolů a po cestě si rozmysli, jak chceš svůj prospěch argumentovat.“ Otočím to a šnečím tempem se vydám vstříc svému osudu. Bez keců si stoupnu před ně a sklopím hlavu, to aby to aspoň trochu vypadalo, že svého počínání lituji. A hned to začne, velice rychle si začínám uvědomovat fakta. Rozbrečím se, ale je mi to prd platné, protože uslyším: „Nebul, nebo ti ještě přidám, abys měla proč.“ Typická reakce. Dál už ani kárání neposlouchám. Táta si toho všimne a zatahá mě za ucho, u toho mi nezapomene jednu lísknout. To byla poslední kapka, z toho stresu se mi začne motat hlava a omdlím. Proberu se, přijde mi to jak několik dní. Pokud jsem si myslela, že si jen tak omdlím a všechno mi projde, jsem vedle ... A řešení?

-UČENÍ 4 HODINY DENNĚ (nenechají si ujít buzeraci, tak mě z každého předmětu zkouší i den napřed)

-JASNĚ DANÉ DOMÁCÍ PRÁCE

-ŽÁDNÉ KAPESNÉ

-ŽÁDNÝ POČÍTAČ A DALŠÍ MODERNÍ TECHNIKA

-ZABAVENÝ TELEFON

-ZÁKAZ STÝKÁNÍ SE S KAMRARÁDY

Grimasy, pubertácké výlevy a další na profesory ani zkoušet nemám (to mi došlo, otče!) A to vše, dokud si známky neopravím. A to bude ještě nějaký ten pátek trvat.

Reálné příběhy kvintánů:

Výslech

No tak po rodičáku? Trošku průšvih, ale u koho asi ne, co? Maminka přijela a začala se mnou rozebírat, co v té škole dělám, na co prý myslím. Hned na začátek odbyla mé věčně omílané argumenty, že je to moc těžké a že se to nedá naučit. Došlo mi, že máma není hloupá a dál jsem to nezkoušel.

Takže motto? UČIT, SE UČIT SE, UČIT SE!!!

David Krkavec

Žádné mravní potrestání

Konečně učitelé pochopili, že jsem hodný student, že si žádnou třídní,

nebo ředitelskou důtku, popřípadě 2 z chování nezasloužím. Maminka mě za to trochu pochválila, ale u mě to zase ztrácí, takové to kouzlo třídních schůzek.

Doprovázeno domácím vězením a podobnými rodičovskými zbraněmi proti svým malým miláčkům.

Ivo Matějčíček

Že by domácí násilí?

Otec přišel domů, už z jeho výrazu jsem poznala, že něco není v pořádku. To už mi však přilítla jedna facka a o zeď hned druhá. Mám rozraženou lebku a ležím v nemocnici. Dobře přiznám se, kecám. Popravdě přišel, měl trošku rudý obličej, ale k žádnému násilí nedošlo. Poslal mě se učit. Samozřejmě mě pokáral za chování a další věci, jak se dalo čekat. Proti mým známým nic neměl, ale že by mě za něco pochválil? Ne, spíše se schylovalo k vraždě =D

kvinta

Výkon elity národa?

Když rodiče přišli domů, ihned jsem mohla z jejich výrazů v obličeji usoudit, že je něco špatně. Samozřejmě byly mé obavy správné. Jejich přednáška se táhla podle mého několik hodin. Začalo se u známek, přes aktivitu, až po chování. Zkrátka a dobře, nezbyvá mi nic jiného, než na nějakou tu dobu otevřít knížku a chovat se tak, jak by se očekávalo od gymnazisty.

kvinta

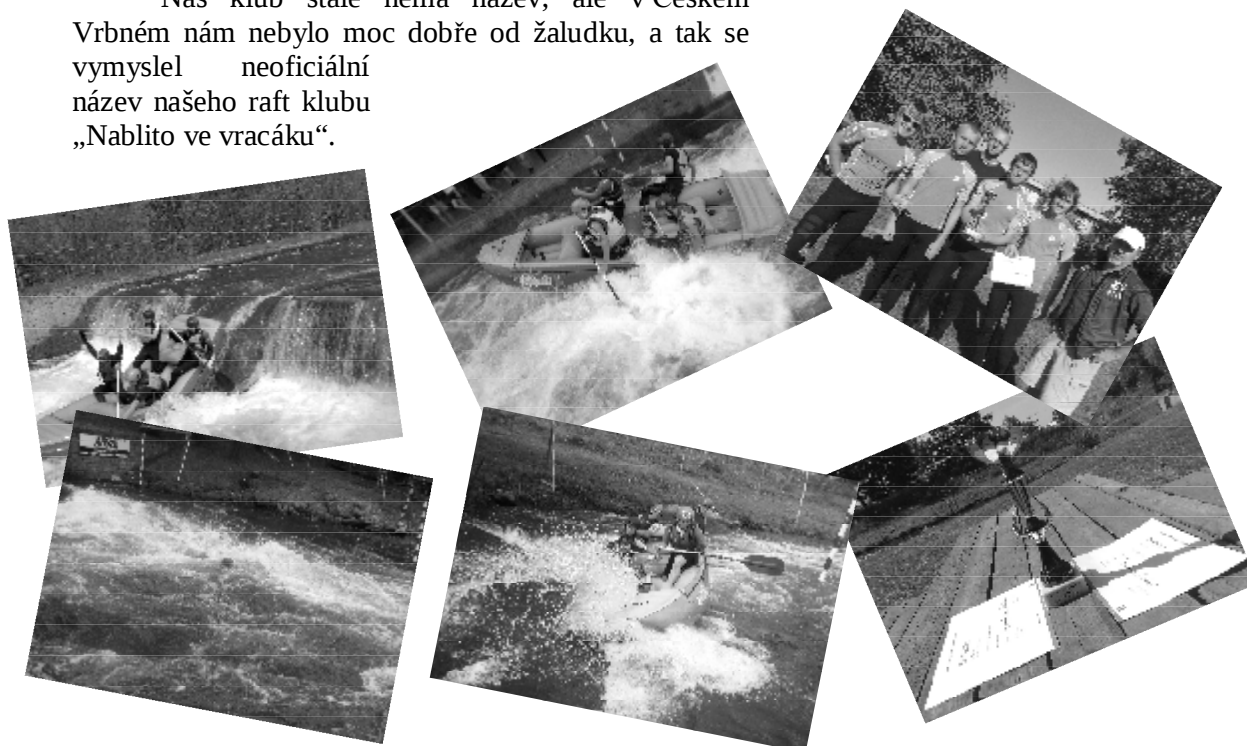
Něco málo z raftklubu

Náš klub má v současnosti devět členů, a to **Honzu Vlčka, Jirku Šemberu, Vaška Kristla, Jirku Paďoura, Wendulu Bendlovou, Monču Krajčírovou, Vítka Macháčka** a teď nově i **Pavlu Vágnerovou, Lucku Krajčírovou a Petru Krčmářovou** a samozřejmě Vráťu s Indiánem.

Letos v srpnu jsme byli na soustředění v Českém Vrbném u Českých Budějovic, kde jsme se mohli zdokonalit.

Honza, Vašek, Jirka a Jirka završili sezónu závodem v Roudnici nad Labem, který byl nejen Mistrovstvím České republiky ve slalomu a sprintu, ale zároveň i prvním neoficiálním Mistrovstvím Evropy juniorů. Tato posádka se stala třetí nejlepší posádkou českého poháru juniorů v roce 2008, kde jako náhradnice obstála i Monča.

Náš klub stále nemá název, ale v Českém Vrbném nám nebylo moc dobře od žaludku, a tak se vymyslel neoficiální název našeho raft klubu „Nablito ve vracáku“.

ROZHOVOR

Jak se těšíte na Vánoce?

Moc. Je to období, kdy mám pocit, že aspoň trošku dokážu zastavit čas.

Co byl nejhezčí dárek, jaký jste kdy dostala?

To je těžká otázka, takhle najednou bez přípravy. Protože těch krásných dárků jsem dostala už hodně... Teď opravdu nevím. Ale určitě to byl takový dárek, u kterého bylo vidět, že mě dotyčný dobře zná. J

Věříte na Ježíška?

Jak se to vezme. Už vím, že nám dárky dávají ti, co nás mají rádi. Ale taky věřím, že když se tím dárkem „trefí“, tak jim tam nahoře někdo pomáhá.

Prosím, řekněte nám nějakou příhodu, co se Vám stala o Vánocích.

Když jsem byla hodně malá, začal nám od prskavky hořet stromeček - ale to znám spíš z vyprávění. Pak mám jednu příhodu předvánoční, kterou si ovšem s Vánocemi spojuju. A to když přišel můj brácha s tajemnou obálkou, ve které bylo spolu s přáním k narozeninám dodatečné svatební oznámení a ultrazvuk jejich miminka.

Poslední otázka, jak se těšíte na nový rok a jak zhodnotíte tento téměř uplynulý starý rok?

Tahle odpověď je naopak velmi lehká: Už aby byl tento rok za námi, byl dost těžký. :-(
Proto se moc těším na rok příští a doufám, že bude alespoň o polovinu lepší než ten současný. A devítka je moje šťastné číslo!

Pokud jste dočetli až sem, možná se ptáte, s kým byl rozhovor veden a kdo je jeho autorem? I takto se odvádí novinářská práce! Ale nevádí, všechno zlé je pro něco dobré, a proto pozor:

Redakce časopisu *Ostudent* vyhlašuje **velkou detektivní soutěž!**

Otázka zní: **Koho vyslychal redaktor našeho (o)studentského magazínu?**

Malá nápověda - byl to někdo z učitelského sboru.

Své typy/zaručeně správné odpovědi napsané a podepsané na papírku vložte do **pátku 13. prosince** do připravené krabice na skříni před sborovnou. Na 3 vylosované šťastlivce, kteří budou vyhlášeni v našem předvánočním vysílání RKK, čeká drobná sladká odměna.

A zase ten Chuck

■ Chuck Norris je tak drsný, že existuje blackmetal, deathmetal a ChuckNorrismetal.

■ Když Chuck Norris navštívil Vatikán, papež se k němu přišel vyzpovídat.

■ Víte, proč Chuck Norris nemá děti? Bůh může být na světě jen jeden.

■ Bůh chtěl stvořit zemi. Chuck Norris řekl: „Můžeš.“

■ Když Chuck Norris škrtl zápalkou, vzniklo Slunce.

■ Archeologové vykopali slovník pocházející z roku 3 000 před Kristem. V něm bylo slovo „oběť“ definováno znaky „ten, který potkal Chucka Norrise“.

■ To, co po dopadu zabilo dinosaury, nebyl asteroid. Chuck Norris se jen rozhodl nezastavit.

■ Chuck Norris našel odjištěný granát.

„Granát,“ pomyslel si Chuck Norris.

„Chuck Norris,“ pomyslel si granát a raději se rychle zajistil.

■ Televizní show Survivor měla původně být o skupině lidí vysazených na ostrov s Chuckem Norrisem. Nebyli však žádní přeživší a nikdo není dost odvážný, aby došel pro natočené materiály.

■ Velká Čínská zeď byla původně postavena proto, aby zabránila Chuck Norrisovi vstoupit do Číny. Žalostně selhala.

■ Aktivní složka nápoje Red Bull je pot Chucka Norrise.

■ Před tisíci lety potkal Chuck Norris medvěda. Ten před ním utekl na sever do Arktidy. Byl tak vystrašen, že všichni jeho potomci mají bílou srst.

■ Chuck Norris byl kdysi vrchní vyjednávač pro FBI. Jeho práce spočívala v tom, že zavolal telefonem kriminálníkovi a řekl: „Tady Chuck Norris.“

■ Chuck Norris nemyslí. On ví.

■ Chuck Norris byl vyslán, aby předal naši kapitulaci do rukou nepřátel. Válku jsme vyhráli během tří hodin.

■ Chuck Norris rozbřečí cibuli. V Rusku mají na armádních vysílačkách napsáno: PAMATUJ! CHUCK NORRIS NASLOUCHÁ!

■ Než zemře někdo významný, oznámí mu to sám Bůh. Bohu to oznámí Chuck Norris.

■ Chuck Norrisův kop z otočky je preferovaná forma poprav v 16 státech.

■ Když Arnold ve druhém Terminátorovi říká: „Já se vrátím,“ myslí tím, že jde požádat Chuck Norrise o pomoc.

■ Chuck Norris jednou snědl dort dřív, než mu stihli říci, že je v něm striptérka.

■ Leonardo da Vinci namaloval Monu Lisu, Chuck Norris namaloval Leonarda da Vinci.

■ Chuck Norris žaluje NBC, protože **Zákon a pořádek** jsou jména, která dal svojí levé a pravé noze.

■ Chuck Norris umí prásknout otáčivými dveřmi.

■ Když Chuck Norris dělá shyby na hrazdě, nezvedá se. Stahuje zeměkouli dolů.

■ Když jde Bubák spát, každý večer se podívá pod postel, jestli tam není Chuck Norris.

Nakonec trochu zábavy

LIDOVÉ MOUDROSTI

- „Komu se nelení, tomu se zelení,“ řekla babka a začala obrůstat mechem.
- Kdo jinému jámu kopá, je u něho na brigádě.
- Jak se do lesa volá, tak přijde hajný a rozbije mu hubu.
- Darmo plakat nad rozlitém mlékem. Utři ho dřívě, než přijde máma.
- Máte hlavu, ale špendlík ji má také.

NEJZAJÍMAVOSTI

- Srdce udeří v průběhu života více než 2 miliardy krát.
- Trávicí soustava je od úst po konečník dlouhá asi 9 metrů.
- Nejstarší manželství trvalo 86 let.
- Nejlehčím člověkem se stala Lucia Xarateová ze San Carlos v Mexiku (1864 - 1889), vyzáběla trpaslice vysoká 67 cm, vážila v 17 letech 2,13 kg.
- Abeceda jazyku rotokas z Papua-Nová Guinea má jen jedenáct písmen (a, b, e, g, i, k, o, p, r, t, u).
- Žádnému známému jazyku na světě nechybí samohláska „a“.
- Mezi nejméně používané hlásky na světě patří české „ř“.
- Nejrychlejší mluvčí S. Woodmore z Anglie pronesl v roce 1990 v programu televize ITV s názvem „Motorová ústa“ 595 srozumitelných slov za 56,01 sekundy.
- Počet obyvatel Číny se denně zvyšuje o 35 000 osob, ročně je to o 12 milionů.
- V současnosti je každý třetí člověk na světě mladší 15 let. Ve věku 64 let dnes žije asi jedna desetina lidí.
- Roku 400 byla průměrná délka života muže asi kolem 33 let a ženy asi 27 let.
- Děti rostou na jaře a v létě rychleji než v zimě.
- Člověk za svůj život vypije 5 000 litrů vody a sní 50 tun potravin.

VTIPY O SOMÁLCÍCH

- Víte co znamená jedno zrníčko rýže v záchodě? *Somálec zvracel celou noc..*
- Jaká je první věc, na kterou se Somálec ptá, když mu ukážete svůj barák??? *A kolik tisíc vás tu žije??*
- Proč se Somálec musí přivázat, když se sprchuje? *Aby ho proud vody nestrhl do odtokové roury.*
- V kolika autech se stěhuje somálský národ? *Ve dvou. V prvním jede prezident.*
- Proč Somálci reklamovali Peugeot 306? *Protože se jich tam vejde jen 305!*
- Je to černé a běží to 70km rychlostí. Co je to? *Somálec s lístkem na oběd.*

ČERNÝ HUMOR

- ♣ Muž leží na smrtelné posteli, už si v duchu odpočítává zbývající čas, když tu ucítí lákavou vůni koblíh. Sesbírá poslední síly, doplází se do kuchyně a natáhne se po jedné koblize. Vtom přiběhne manželka, plácne ho přes ruce a křičí: "Necháš to, to je na pohřeb!"
- ♣ Dvě maminky, si povídají o tom, co nejvíc bolí. Poslouchá je děda a praví: "Nejvíce bolí když jdou zuby."
"A Vy si to, dědo, pamatujete?"
"Včera jsem je snědl s polévkou a dneska ráno vyšly."
- ♣ Před porodnicí zakvílejí brzdy. Z auta vyběhne udýchaný muž, rozrazí dveře oddělení, pak se zarazí a zoufale vykřikne: "Proboha! Zapomněl jsem doma manželku!"
- ♣ "Sire, vaše trofeje napadli moli, ten jelen, co jste ho skolil v den svatby s lady, je úplně zničený."
"To nevádí, Jean, stejně mě při pohledu na něj pronásledovaly ty nejhorší vzpomínky."
Ale Jean, běžte zkontrolovat, zda nebyla zničena ta vycpaná myš, co kvůli ní lady před pěti lety vypadla z okna."

JAZYKOLAMY

Klára Králová hrála na klarinet.
Letěl jelen jetelí.
Klapka sklapla.
Neolemuje-li jí to Julie, neolemuju jí to ani já.
Nerozprostovlasatěla se dcera krále Nabuchodonosora.
To ti tuto tato tátova teta tyká?
Kmotře Petře, opepříte -li mi pepřem toho vepře, nebo
neopepříte mi pepřem toho vepře, kmotře Petře?

HÁDANKY

- Jiné šatí, sama je nahá.
- Bylo pět bratrů a každý měl jednu sestru, kolik bylo sourozenců dohromady?
- Jakým perem nelze psát?
- Co je ve středu PRAHY?
- Které české slovo se špatně čte a také špatně píše?
- Kolik podkov musí dát kovář dobře okovanému koni?
- Rak to má vpředu, štír vzadu.

1. jehla 2. šest 3. hodinový 4. písmeno A 5. slovo ŠPATNĚ 6. žádnou, dobře kovaný kůň
ji nepotřebuje 7. písmeno R

Členové redakce časopisu Ostudent

přeji všem studentům, učitelům a přátelům

Letohradského soukromého gymnázia

ničím nerušené Vánoce
a do nového roku 2009
mnoho zdraví a elánu.